

Broer

mirandavandersteen.nl
1802publishing.nl

Broer

Miranda van der Steen

Broer

Copyright © 2018 eerste druk

Auteur: **Miranda van der Steen**

Uitgever: **18.02 publishing**

Redactie: **Lia van Rooden**

Omslagontwerp en binnenwerk:

Miranda van der Steen en Wessel Blei

Druk: **Pumbo**

Thriller

ISBN 978-90-827893-0-0

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Het is de hoogste boom. Ik weet het zeker. Ik heb William op dat moment niet gezien, maar hij is een voorbeeld en een voorbeeld hang je in de hoogste boom.

Mijn grote broer was lief en wilde leven, ook al paste hij niet in deze wereld en zeker niet in dit dorp. Het dorp dat hem heeft vermoord. Hij is de enige vriend die ik had.

Ik denk dat ik de volgende ben, maar ik ben geen voorbeeld. Mij moffelen ze weg, net als al hun geheimen.

Ik weet niet wat er de komende dagen gaat gebeuren, maar ik doe dit om de waarheid te achterhalen en mijn leven te redden.

Christien

1

Een paar dagen eerder...

Vrijdag

Koos knippert met zijn ogen als hij uit de donkere voorraadruimte van zijn café stapt. Het licht valt door het raam en schijnt precies in zijn ogen. Het wordt een zonnige dag. Deze ochtend opent hij zijn café vroeg wegens de geplande festiviteiten in Weerden.

Dat zonnige gevoel verdwijnt als hij naar buiten kijkt. Op het dorpsplein, waar net nog een complete rust bestond, rennen mensen door elkaar, vrouwen gillen, mannen schreeuwen.

Een vaste klant slaat met twee handen op het glas van de deur. ‘Kom! Helpen!’

De doos met bierglazen laat hij vallen. Het glas rinkelt en breekt. De stukjes knerpen onder zijn voeten als hij de deur opengooit en het plein oprent. Een grote groep mensen staat bij de bomen voor de kerk. Hun gezichten omhooggericht, wijzend naar de takken. Hij volgt hun blik en zijn hart slaat een keer over. In een van de bomen hangt een jongen.

Hij staat abrupt stil. De lucht die hij inademt voelt koud aan, zijn keel slaat droog. Hij wil wegstijgen, maar het lukt niet. Dit is wat er is.

Surrealistisch. De jongen is overleden.

In de menigte roept Andries, de burgemeester, naar anderen om hem heen. Dorpsbewoners komen aanrennen en halen hun mobieltjes tevoorschijn. Koos klopt met zijn handen op zijn zakken en herinnert zich, dat zijn telefoon achter de bar ligt. Hij twijfelt en loopt uiteindelijk toch door, tot vlakbij de bomen.

Een dorpsbewoner zet zijn auto bij de boom. Een paar grote mannen klimmen op de motorklep. Ze tillen de jongen op.

Langzaam loopt hij er naartoe. Romijn, een van de wethouders, probeert het touw door te snijden. Het vissersmes raast er snel doorheen. De man die Koos altijd opvallend klein heeft gevonden, heeft er duidelijk moeite mee.

‘Godfredomme,’ vloekt de man, maar hij blijft snijden.

De menigte om Koos heen komt tot stilstand. Mannen staan stil, vrouwen stoppen met gillen. Iedereen wacht af.

De jongen valt uiteindelijk in de armen van Simon, de wijkagent van aangrenzende dorpen, maar die hier in het dorp Weerden woont. Koos kent hem goed. De man zit vrijwel elke dag bij hem in het café.

‘Is dat niet het pleegjong van Mulder?’ schreeuwt iemand achter hem.

Niemand reageert. Toch is het zo. Dat ziet Koos, dat moet iedereen kunnen zien.

Omstanders leggen jassen op de grond. De jongen wordt er voorzichtig op gelegd. Simon en Andries halen het touw van de nek van de jongen. Een macaber schouwspel.

Achter Koos klinkt: ‘Kom maar’.

De dorpsarts komt aangehold, stopt zijn mobiel in zijn zak en duwt de agent, die zijn broer is, opzij.

De arts gaat op zijn knieën bij de jongen zitten. Met zijn wijs- en middelvinger voelt hij in de hals van de jongen en legt zijn oor bijna op de mond. Met zijn handen op elkaar duwt de man met een ferme kracht op de borstkas van het levenloze lichaam. Hij blaast lucht in de longen en de borstkas gaat zichtbaar omhoog.

Een vrouw gilt. ‘Hij leeft nog.’

Mannen manen haar tot stilte. De menigte houdt de adem in.

De huisarts blijft blazen en duwen, maar na wat lijkt op minuten stopt hij. Hijgend zakt hij naar achteren. Hij schudt zijn hoofd. ‘Sorry,’ zegt hij.

Een intense stilte daalt neer op het plein. Het einde van een jong leven. Dit zou niet mogen gebeuren.

Een hand op zijn arm haalt hem terug naar de harde werkelijkheid en naar de mensen om hem heen die een stap naar achteren zetten. Hij volgt hun voorbeeld en kijkt achterom.

Bram en Ilse, de pleegouders van William, rennen over het pad dat voor hen is vrijgemaakt. Net voor de huisarts houdt Bram stil, pakt Iلسes arm en trekt haar naar zich toe.

‘Sorry, Ilse, sorry,’ zegt de huisarts.

‘Wat is er met William?’ roept Ilse. Ze kijkt om zich heen.

Simon, Romijn en de burgemeester lopen op haar af, gaan naast de huisarts staan en versperren haar de weg.

Naast Koos fluisteren mensen. Wat ze zeggen, is wat hij denkt. Geef haar ruimte.

‘Laat me erdoor!’ schreeuwt ze.

De mannen wijken niet. Bram houdt haar arm vast.

‘Laat me.’ Ze rukt zich los en loopt tussen de mannen door.

Hij voelt de opluchting bij zichzelf en de mensen naast hem. Laat haar toch.

De echtgenote van de huisarts houdt de mannen tegen. ‘Hij was haar zoon,’ roept de vrouw en verspert op haar beurt hun weg. De mannen deinzen naar achteren.

Ilse valt op haar knieën naast William. Ze hijst de jongen voor zover mogelijk op haar schoot. Zijn hoofd en bovenlijf wiegt ze in haar armen.

De stilte op het plein is ijzig en onveranderbaar. Koos wil kuchen, maar durft de geluidloosheid niet te verbreken.

Dan begint Ilse onbedaarlijk te huilen. ‘Blijf bij me, William, blijf bij me.’

Bram schuifelt naar zijn vrouw en legt een hand op haar schouder.

Koos schudt zijn hoofd. ‘Moet je niet doen,’ fluistert hij. ‘Geef

haar ruimte.' Niemand hoort hem.

Ilse schudt Brams hand weg.

'William!' huilt ze.

De noodkreet gonst over het plein. Als de dorpsbewoners nog niet doordrongen waren van het verdriet, is het nu een onvermijdelijk feit. Het vreselijkste wat een mens kan overkomen, is gebeurd. Dan beseft Koos de volledige strekking van de gebeurtenis. Iedereen weet dat ergens een raam is gesloten en een deur ongewenst is opengezet.